

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Milana Procházky a soudců Mgr. Karla Černína, Ph.D., a Mgr. Jana Čížka ve věci

žalobce: **JINOPOL House, s. r. o.**
sídlem Revoluční 1082/8, Praha 1
zastoupeného advokátem JUDr. Milanem Vašíčkem, MBA
sídlem Dominikánské náměstí 2, Brno

proti
žalovanému: **Generální ředitelství cel**
sídlem Budějovická 7, Praha

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 4. 2022, čj. 23532/2022-900000-312

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Účastníci řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce je vlastníkem čtyř technických zařízení, jež užila jiná osobou k provozování hazardních her bez povolení. Celní úřad pro Kraj Vysočina rozhodnutím ze dne 9. 12. 2020, čj. 492-25/2020-630000-12, potrestal provozovatele technických zařízení a výrokem VI. uložil žalobci ochranné opatření spočívající v zabrání všech čtyř technických zařízení (dále též „rozhodnutí o zabrání věci“).

2. Odvolání žalobce proti výroku VI. citovaného rozhodnutí o zabránění věci zamítl žalovaný rozhodnutím označeným v záhlaví (dále též „odvolací rozhodnutí“ nebo „napadené rozhodnutí“). Proti němu brojil žalobce žalobou podanou dne 18. 5. 2022 u Městského soudu v Praze. Ten ji usnesením ze dne 30. 5. 2022, čj. 14 Af 8/2022-13, postoupil Krajskému soudu v Brně.

II. Argumentace žalobce

3. Žalobce navrhuje napadené rozhodnutí zrušit. Zabrat věc lze, pokud to vyžaduje bezpečnost osob nebo majetku anebo jiný obdobný zájem (§ 53 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich). Správní orgány však v řízení vůbec tento veřejný zájem nezkontrolovaly a vystačily si s obecným konstatováním o negativních důsledcích hazardu. Žalobce technické zařízení jen pronajímal a nevěděl o tom, že s ním je páchána nezákonná činnost. Navíc ani nepronajal technická zařízení přímo přestupci, ale společnosti ALBAEDEA, s. r. o., která je dala dále do podnájmu (bez žalobcova vědomí) společnosti DALREA, s. r. o., jež byla jako pachatel v přestupkovém řízení potrestána. Žalobce vlastní pouze hardware, nahraný software už je věcí provozovatele. Technická zařízení tak lze nadále využít k legální činnosti, neboť stačí jen nevyhovující software odinstalovat.
4. Žalobce má též za to, že se žalovaný nevypořádal s jeho námitkami a v řízení se dopustil řady dalších (žalobcem nespecifikovaných) závažných pochybení.

III. Argumentace žalovaného

5. Žalovaný navrhuje podanou žalobu zamítnout a odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Navíc doplňuje, že oblast hazardu je přísně regulována. Není garance, že technická zařízení budou využívána k legální činnosti. Proto vlastnictví ustupuje veřejnému zájmu na ochranu bezpečnosti osob, jejich majetku a obecnému zájmu jako takovému. Hazardní hry především ohrožují osoby účastnící se hazardních her po stránce zdravotní, sociální, finanční a morální. Dotýká se i jejich rodin, tedy i osob neúčastnících se těchto her, proto se ochrana před důsledky hazardu dostává na úroveň obecného zájmu.

IV. Posouzení věci krajským soudem

6. Soud rozhodl ve věci samé bez jednání za podmínek § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), neboť žádná ze stran jednání nepožadovala.
7. Žaloba **není důvodná**.

Skutková zjištění

8. Z napadeného rozhodnutí lze vyčíst, že společnost DALREA, s. r. o., byla uznána vinnou ze spáchání přestupku podle § 123 odst. 1 písm. b) zákona č. 186/2016 Sb., o hazardních hrách, tedy provozovala hazardní hru bez povolení. Ke spáchání přestupku využila společnost DALREA i čtyř technických zařízení ve vlastnictví žalobce. S technickým zařízením výr. č. Q01424 páchala přestupek od 8. 8. 2017 do 27. 3. 2018, s technickými zařízeními výr. č. Q01348 a Q01421 od 20. 2. 2018 do 27. 3. 2018 a s technickým zařízením výr. č. Q01406 minimálně dne 27. 3. 2018. Technická zařízení obsahovala software DIAMOND LEVEL a I-STARS, tedy hazardní hry.

9. Ze správního spisu dále vyplývá, že žalobce doložil vlastnictví výše uvedených technických zařízení, která pronajal společnosti ALBAEDEA, s. r. o. Se společností DALREA (přestupce) tak žalobce neměl žádný smluvní vztah.

Právní úprava a judikatura

10. Podle § 48 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále též „přestupkový zákon“) lze propadnutí věci uložit jen, jde-li o věc, *a) která byla ke spáchání přestupku užita nebo určena, b) kterou pachatel získal přestupkem nebo jako odměnu za něj, nebo c) kterou pachatel, byť i jen zčásti, nabyl za věc uvedenou pod písmenem b), pokud hodnota věci uvedené pod písmenem b) není ve vztahu k hodnotě nabyté věci zanedbatelná.*
11. Podle § 53 odst. 1 písm. d) přestupkového zákona platí, že *nebylo-li uloženo propadnutí věci uvedené v § 48 odst. 1, lze rozhodnout, že se taková věc zabírá, jestliže nenáleží pachateli nebo mu nenáleží zcela a jestliže to vyžaduje bezpečnost osob nebo majetku anebo jiný obdobný obecný zájem.*
12. Podle § 53 odst. 3 přestupkového zákona se vlastníkem propadnuté věci stává stát.
13. Institut zabrání věci nalezneme též v trestním právu (§ 101 zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník) a v obecné rovině slouží témuž cíli jako v právu přestupkovém. Podle usnesení Nejvyššího soudu ze dne 27. 1. 2000, sp. zn. 3 Tz 13/2000, lze především zabírat věci, které jsou pro lidi či majetek nebezpečné samy o sobě – nebezpečnost vychází z jejich vlastností (například zakázané zbraně, výbušniny, narkotika). Případně lze podle Nejvyššího soudu zajistit věci běžného použití, které byly zvlášť uzpůsobeny k páčání určité trestné činnosti tak, že by ji usnadňovaly. Samotná věc musí mít takové vlastnosti, pro které je nebezpečná pro osoby nebo majetek, popřípadě společnost. Jak dále Nejvyšší soud vysvětlil v jiném usnesení ze dne 12. 12. 2019, sp. zn. 5 Tdo 1069/2019, „*ochranná opatření působí preventivně, jejich primárním (a vlastně jediným) účelem je právě účinná ochrana společnosti před trestnými činy, resp. činy jinak trestnými, jde ovšem výlučně o prevenci individuální, nikoli generální (jako u trestů).*“

Právní posouzení

14. Jádrem sporu je zabrání žalobcových věcí – technických zařízení, které používala společnost DALREA ke spáchání přestupku.
15. V tomto řízení jde o ochranné opatření uložené jiné osobě než přestupci. Přestupkový zákon definuje čtyři základní podmínky, za jejichž splnění může správní orgán k ochrannému opatření spočívajícímu v zabrání věci přistoupit: *(i)* jde o věc dle § 48 odst. 1 přestupkového zákona, *(ii)* věc nepropadla v rámci trestu propadnutí věci, *(iii)* věc nenáleží pachateli nebo mu nenáleží zcela, a *(iv)* jestliže to vyžaduje bezpečnost osob nebo majetku anebo jiný obdobný obecný zájem.
16. První tři podmínky jsou v nyní řešené věci bezpochyby splněny. S pomocí technických zařízení páchala společnost DALREA přestupek provozování nelegální hazardní hry bez povolení, proto jde o věc podle § 48 odst. 1 přestupkového zákona. Zároveň tato věc přestupci nenáležela, a tedy nemohla být postižena trestem propadnutí věci. Spornou je tak pouze čtvrtá podmínka, zda zabrání technických zařízení vyžadovala bezpečnost osob nebo majetku anebo jiný obdobný obecný zájem.
17. Jak žalovaný správně citoval v napadeném rozhodnutí, pojmy bezpečnost osob nebo majetku anebo jiný obdobný obecný zájem jsou neurčité právní pojmy, jejichž obsah

Shodu s prvopisem potvrzuje: J. P.

a rozsah je neostrý. To, jak si je správný orgán vykládá v konkrétní věci, je samozřejmě předmětem soudního přezkumu. Podle žalovaného je účelem a významem chráněného zájmu v zákoně č. 186/2016 Sb., o hazardních hrách, ochrana sázejících a jejich okolí, předcházení a potírání sociálně patologických jevů spojených s provozováním hazardních her a zavedení účinného kontrolního mechanismu. Provozování technických zařízení bez povolení přispívá k rozvoji nelegálního hazardu. Na stranách 37-40 rozhodnutí o zabrání věci celní úřad vysvětluje závažnost provozování nelegální hazardní hry jako takové a poukazuje na snahu předcházet patologickému hráčství. Nárůst hazardní hry může podle žalovaného vést k závažné psychologické závislosti, ohrožující nejen existenci hráče, ale též jeho rodiny. Provozování nelegálních her naopak tato rizika zvyšuje a jde proti cíli zákona o hazardních hrách – omezit počet provozoven, ve kterých je hazardní hra provozována.

18. Krajský soud s tímto odůvodněním plně souhlasí a doplňuje k němu následující.
19. Technická zařízení nepochybně mají potenciál negativně působit na společnost, neboť i legální provozování hazardních her ohrožuje osoby na jejich majetku a zdraví. U nelegálních hazardních her se tento efekt ještě prohlubuje, neboť navíc narušuje i zájem státu na kontrole hazardních her a na regulaci míst, kde lze hazard provozovat. S tím ostatně souvisí fakt, že obce mají právo na svém území hazardní hry zakázat úplně. Nelegální hazard proto je velmi nežádoucím jevem, který k obecně negativním důsledkům přidává další (zejména nekontrolované rozšiřování hazardních her).
20. K pojmu bezpečnosti lze slovy komentáře říci, že *„bezpečností rozumíme stav, kdy určité hodnoty nejsou ani porušovány, ani nebezpečí jejich porušení“* (Vangeli, B.: Zákon o Policii České republiky. Komentář. 2. vydání. Praha : C. H. Beck, 2014, 483 s.). Při aplikaci na žalobcův případ je jasné, že při dalším provozování technických zařízení hrozí, že budou porušovány výše uvedené zájmy – mohou přitahovat hráče a pomáhat vzniku závislosti (patologického hráčství), tím mohou ohrožovat existenci samotného hráče a jeho rodiny a prohlubovat tento problematický jev ve společnosti.
21. Žalobce namítá, že žalovaný jen opakuje negativní jevy obecně spojené s hazardem. Ty však neodmyslitelně patří k posouzení zájmů, jejichž ochranu zabrání věci sleduje. Mluví-li zákon o bezpečnosti osob, majetku či jiném obecném zájmu, je zcela správné, že žalovaný vyhodnotil, jak se hazardní hry na těchto zájmech podepisují a jak je ohrožují. K nelegálnímu hazardu uváděl, že *„nelegální umístění předmětných TZ do provozoven pak obchází smysl a účel daný zákonem o hazardních hrách a je o to nebezpečnější, že nepodléhá žádné regulaci a kontrole, čímž je rezignováno na základní principy zákona o hazardních hrách, ...“* Proto je tato námitka nedůvodná.
22. Při aplikaci institutu zabrání věci v daném případě hrály důležitou roli dva aspekty. Za prvé, pro narušení bezpečnosti postačuje, pokud existuje reálná hrozba, že budou zadržené věci opět využity stejným nelegálním způsobem. Jak je zjevné z žalobcova vyjádření, nainstalovat legální či nelegální software do přístroje je vcelku jednoduché. Snadno lze tedy dané věci uzpůsobit tak, aby mohly vykonávat činnost, jež je pro společnost nebezpečná. A žalobce neuvádí, že by mohl jako vlastník jakkoliv kontrolovat (např. pomocí dálkového přístupu), jakým konkrétním způsobem nájemce jeho zařízení využívá. Nebyla tu tedy žádná záruka, že budoucí způsob využití zabraných technických zařízení se bude lišit od toho dosavadního, nelegálního. Za druhé, žalovaný upozornil, že bez zabraných přístrojů by ke spáchanému přestupku nemohlo dojít. Osoba provozující nelegální hazardní hru se bez odpovídajících technických zařízení neobejde. Taková

Shodu s prvopisem potvrzuje: J. P.

zařízení proto potřebuje buď zakoupit (což může být nákladné), nebo si je od někoho pronajmout. Druhý způsob dává pachateli přestupku větší manévrovací prostor (může přestupkovým orgánům – alespoň zpočátku – tvrdit, že není vlastníkem uvedených zařízení a nemá s nimi nic společného) a vyhne se tím i možnému zásahu do své majetkové sféry propadnutím věci v případě, že by byl nakonec z přestupku usvědčen. Není tudíž záhodno ulehčovat páčání budoucích přestupků tím, že na trhu budou k dispozici zařízení, jejichž vlastníci již jednou projevili nedostatek obezřetnosti při jejich pronajímání a bez jehož vědomí tak byla tato zařízení užita k nekalým účelům.

23. Žalobce má samozřejmě pravdu v tom, že do přístrojů lze nainstalovat i legální software. Jde tudíž o věci, jež lze užívat a provozovat i zákonným způsobem. Žalobce ovšem nenabízí žádné věrohodné záruky, že tomu tak skutečně bude. Jeho argumentace, pokud by jí soud přitakal, by mohla vést k tomu, že by technické přístroje, použité k nelegálnímu provozování loterních her, nebylo možné zabrat nikdy. Přestupce by byl potrestán pokutou a vlastníci přístrojů by je mohl pronajímat dál jinému subjektu za obdobných podmínek. Tímto způsobem by se mohl tento „kolotoč“ opakovat a technická zařízení by byla v bezpečí, dokud by je nelegálně nezačal provozovat sám jejich vlastníci. To by vedlo k vyprázdnění smyslu, který by měl institut zabránění věci plnit při ochraně společnosti před nelegálním hazardem.
24. Žalobce pak již jen povrchně uváděl, že se žalovaný dopustil řady závažných pochybení a porušil jeho právo na spravedlivý proces, nedodržel základní zásady řízení a tak podobně. Takové zcela obecné tvrzení není způsobitelným žalobním bodem, na který by měl krajský soud reagovat.
25. Soud na závěr shrnuje, že žalovaný správně zabral technická zařízení. Ačkoliv bylo jeho odůvodnění stručnější, obstálo. Žalovaný se opřel primárně o to, k čemu daná technická zařízení sloužila a jaký vliv má hazard na různé aspekty lidského života. Proto dospěl krajský soud k závěru, že zabránění technických zařízení bylo v daném případě důvodné.

V. Náklady řízení

26. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu těch nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který úspěch ve věci neměl. Žalobce před soudem neuspěl (soud žalobu zamítl jako nedůvodnou), proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu by jinak – jakožto úspěšnému účastníkovi řízení – právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, s ohledem na judikaturu Nejvyššího správního soudu mu je však nelze přiznat, neboť nepřesahují rámec jeho běžné úřední činnosti (srov. usnesení rozšířeného senátu ze dne 31. 3. 2015, č. 7 Afs 11/2014-47, č. 3228/2015 Sb. NSS).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních právních předpisů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 31. 8. 2023

Mgr. Milan Procházka, v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje: J. P.